

[Bilgrav-Nielsen]

kunne man måske sige – bliver lettere at være dansker. Hvad er det for noget snak? Hvad med dem, der skal se, at vi udskyder etablering af ældreboliger i fornøden takt, at vi lægger byfornyelsesaktiviteten lidt til side, at vi bremser lidt op i den kollektive trafik på andre områder end dér, hvor den har direkte tilknytning til den faste forbindelse, eller dér, hvor der er tale om, at 300 små danske bysamfund i en uvis fremtid skal leve med gennemkørende hovedlandevejstrafik, som trænger til en gevaldig sanering og omlægning?

Det står direkte i regeringens budgetredigørelse, at det er disse projekter, der skal begrænses, og ikke den faste forbindelse over Storebælt. Det er altså prisen. Hr. Ikast må gå ud og spørge de mennesker, der ved, hvad dette her betyder for dem, om de også skønner, at denne beslutning gør det lettere at være dansker. Det er selvfølgelig noget sludder.

Det værste ved det er, at der ikke er nogen, der har taget denne økonomiske prioriteringsdebat alvorligt. Men det kommer man til. Uanset hvilken regering der kan dannes efter et valg, vil det formentlig være sådan, at der vil være brug for enten Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre eller måske endog Fremskridtspartiet. Ingen af disse tre partier accepterer lovforslaget, som det nu foreligger. Der er noget at tænke over i denne sommer.

Arne Melchior (CD):

På denne historiske dag kan der, som vi også allerede har hørt, siges meget. Jeg skal imidlertid indskrænke mig til at holde debattens korteste og muligvis også vægtigste tale. Efter denne indledning skal den kun være på 8 ord, og disse otte ord skal være: Tillykke, Danmark, hele Danmark, alle landsdele, alle indbyggere!

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet har gennem mange år været en varm tilhænger af en fast forbindelse over Storebælt. Det, jeg omtalte for lidt siden, og som vi just har stemt om, er, at vi i stedet for en statsfinansiering, hvor staten går ind som garant, hele tiden har sagt, at vi skal lade de private firmaer – danske eller udenlandske, eventuelt i samarbejde – som

gerne vil finansiere en sådan forbindelse, gøre det og så give dem lov til igennem en nærmere aftalt årrække at opkræve de gebyrer, der skal til, for at de kan få det hele finansieret.

Det, vi nu har oplevet, og som vi om et øjeblik skal stemme om, er, at den såkaldt borgerlige regering har ladet sig snyde og bedrage af Socialdemokratiet. Det fremgår tydeligt af forslaget, at den faste forbindelse skal udføres i to etaper, og vi ved jo alle sammen, at Socialdemokraterne bortset fra nogle ganske få – jeg tror nok, at hr. J. K. Hansen f.eks. gerne ser både en jernbane- og en vejforbindelse – har været imod forslaget, som det foreligger, og bare for at få et flertal i den socialdemokratiske folketingsgruppe til at støtte dette forslag har man været ude på markedet med tilsagn om motorvej i Nordjylland og en lang række andre ting.

Havde aftalen – og nu ser jeg bort fra økonomien – dog blot været således, at de to etaper skulle udføres samtidig, men det er dér, regeringspartierne er blevet snydt, så vandet driver af dem. Hr. Ikast, hr. Heiselberg, hr. Arne Melchior, og hvem der ellers står her og gratulerer og siger tillykke til Danmark og tillykke til hr. Arne Melchior, og hvad man ellers kan finde på, ved jo udmærket godt, at når første etape er godt i gang, finder man ud af uanset hvilken regering vi har, for det er jo de nøgne kendsgerninger, at man ikke har råd til anden etape. Men hvilket politisk parti kan holde til at stoppe jernbaneforbindelsen, når man er halvvejs igennem? Det er der ingen der kan, og derfor er det en fuldbyrdet kendsgerning, at vi får en fast forbindelse over Storebælt, som udelukkende DSB kan benytte.

Jeg føler mig helt overbevist om, at vejforbindelsen i hvert fald ikke kommer i min tid, og derfor er det så sørgelig en dag for dem, der som jeg ønsker en fast forbindelse over Storebælt – en forbindelse, som kan binde landsdelene sammen – for i løbet af nogle få år vil de finde ud af, at det, der kommer ud af alt dette her, er en meget dyr forbindelse, som DSB kan benytte, og så må vi i øvrigt fortsat sejle bilerne over. Det er den dårligst mulige investering, Folketinget har vedtaget i den tid, hvor jeg har siddet herinde, og derfor er det absolut ikke noget at være stolt over; tværtimod burde man græmmes.